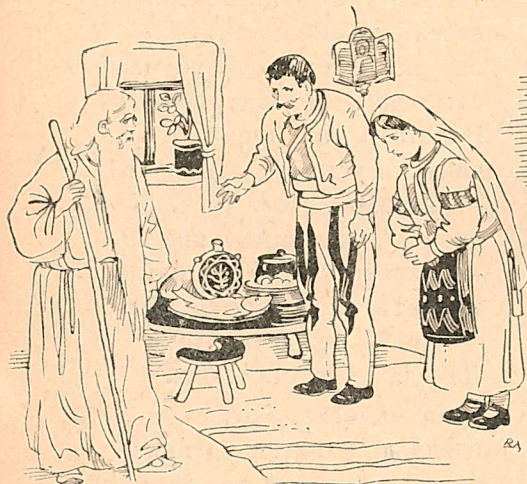

който иска да живѣе
до дълбоки старини,
надъ зжбитѣ си да бди!
Да ги мие като Ветка
съ паста, съсъ вода и четка,
и така да ги опази

отъ развала и зарази!
Здравето се не купува —
всичко съ време се лѣкува.
Че до време тукъ е младостъ,
а пъкъ до зжби е сладостъ.

Атанасъ Душковъ

Дѣдо Господъ въ БЪЛГАРСКАТА ЗЕМЯ

Охридска народна приказка

Едно време дѣдо Господъ ходѣлъ по земята, за да види, какъ живѣятъ людетѣ.

Една сутринъ той слѣзълъ отъ небето наврѣхъ Стара-планина, престорилъ се на бѣлобрадъ старецъ, взелъ тояга въ ржка и тръгналъ да обикаля българската земя.

Вървѣлъ, вървѣлъ — стигналъ въ малко селце. Отбилъ се въ първата къща и седналъ на прага да си почине. Стопанката работѣла нѣщо вкжщи, та не го видѣла.

Следъ малко се върналъ стопанинътъ отъ оранъ. Като видѣлъ

стареча, дигналъ го отъ прага и му рекълъ зарадвањъ:

— Стани, дѣдо, и влѣзъ вкжщи да си починешъ. Старъ човѣкъ си, уморилъ си се отъ пжтъ, ела вжтре да ти се порадваме съ жената. Бедни люде сме, ала все ще намѣримъ, съ какво да те нагостимъ.

Старецътъ го погледналъ съ весели очи, влѣзълъ вкжщи и седналъ. Разшетала се жената, сготвила хубава гостба, опекала топла погача. Сложила софрата. Седнали да вечерятъ. Домакинитѣ почнали да ядатъ отъ гостбата, но старецътъ не посегналъ да кусне отъ